

273. 2026/09. *PER QUÈ LA XINA ES VA FER RICA I L'ÍNDIA NO?* (p. 1-19).

El PIB pc actual de la Xina és 2,5 vegades el de la Índia, amb poblacions semblants de més de 1.410 mhab (17,0% i 17,8%, respectivament de la població del món de 8.298,1 mhab). Traduccions automàtiques al català de Google. 33 p. (+).

Articles complementaris al thinktank *SUBSTACK*

- “El model de creixement de la Xina no té un final definitiu” (p.20 – 27)
- Resum del “Informe de NU sobre desenvolupament humà de la Xina”, amb valors d'indicadors semblants als dels països desenvolupats (p. 27-33).

Les tesis:

- L'herència principal de Mao. “Quan va morir el 1976, la societat xinesa s'havia transformat completament. Encara era un país profundament pobre i majoritàriament agrari; però tenia resultats educatius i sanitaris que superaven amb escreix el que s'esperaria d'un país amb el seu nivell d'ingressos. I havia aixafat les estructures socials tradicionals...”
- “Així doncs, espero que aquesta història de la divergència sinoíndia transmeti una lliçó senzilla: si voleu que el vostre país passi de pobre a ric, el més important és invertir en la vostra gent” .
- Final de l'article: “La Xina va tenir èxit perquè va dedicar dècades als fonaments del desenvolupament humà i la modernització social. L'Índia no. La resta són només comentaris”.

Les dades:

- L'any 1950, igual que avui dia, els dos països més grans del món en població eren la Xina i l'Índia. La Xina era molt més gran en aquell moment, ja que representava el 22% de la població mundial enfront del 15% de l'Índia; però en realitat els dos es trobaven en una posició molt similar.
- En les cinc dècades transcorregudes des de la mort de Mao Zedong, la Xina ha crescut molt més ràpid que el seu company gegant asiàtic. La Xina s'ha convertit en una superpotència manufacturera i en l'economia de més ràpid creixement dels darrers 50 anys; el seu PIB per càpita, similar al de l'Índia el 1976, ara és aproximadament 2,5 vegades superior . I, per tant, els xinesos han millorat molt més que els seus homòlegs indis.
- El 1987, la renda mediana ajustada al poder adquisitiu a la Xina era d'1,88 dòlars al dia, en comparació amb els 2,94 dòlars al dia a l'Índia.
- Els salaris medians xinesos van superar els indis a principis dels anys 2000; i el 2022, la Xina va registrar una renda mediana de 13,36 dòlars , enfront dels 5,54 dòlars de l'Índia.
- En els 35 anys entre el 1987 i el 2022, la renda mediana xinesa va augmentar un 611%, mentre que la renda mediana de l'Índia només va augmentar un 88%.

De *Substack <no-reply@substack.com>

To: joaquim@clusa-oriach.cat

Date: 08/06/2026 19:53

Subject: "Why China got rich and India didn't" and 4 more

1. Why China got rich and India didn't (reproduït en català en aquesta notícia, per traducció automàtica de Google)
2. China's Growth Model Has No Endgame (reproduït en català en aquesta notícia)
3. Why Jet Engines Aren't "Made In China" (amb l'enllaç)
4. Two Years Without a Job: The "Weightless" Life of a 36-Year-Old PhD (amb enllaç)
5. Pekingnology-CCG pekingnology@substack.com. UNDP Report: Monitoring China's Human Development. Assessing economic and social progress, as well as environmental costs, across Chinese regions and cities (resum enviat)

***Per què la Xina es va fer rica i l'Índia no. Les arrels humanes de la divergència sinoíndia*. Article de David Osk per Substanck, directament traduït al català per Google.**

https://davidoks.blog/p/why-china-got-rich-and-india-didnt?utm_source=multiple-personal-recommendations-email&utm_medium=email&utm_campaign=triedRedirect=true

David Oks

Per què la Xina es va fer rica i l'Índia no

Les arrels humanes de la divergència sinoíndia

[DAVID OKS](#)

3 DE JUNY DE 2026

Aquí teniu una pregunta que em fa pensar molt.

L'any 1950, igual que avui dia, els dos països més grans del món en població eren la Xina i l'Índia. La Xina era molt més gran en aquell moment, ja que representava el 22% de la població mundial enfront del 15% de l'Índia; però en realitat els dos es trobaven en una posició molt similar. Tots dos eren països gegants que havien assumit el seu estat actual —l'Índia com a República independent de l'Índia, la Xina com a República Popular de la Xina— en els

tres anys anteriors. Tots dos es trobaven entre els llocs més pobres del món. I tots dos estaven a punt de passar dècades intentant, per mitjans molt diferents, fer-se rics.

Per a la Xina, aquella experiència va ser un llarg malson. La Xina ja havia estat destrossada per una guerra civil prolongada i per una brutal invasió japonesa en les dècades anteriors, i tota l'experiència havia matat desenes de milions de persones. La guerra civil va acabar el 1949 amb una victòria comunista; però el que va venir després no va ser menys catastròfic. El líder comunista, Mao Zedong, es va embarcar immediatament en campanyes de venjança contra enemics de tota mena, assassinant més d'un milió de persones en el procés; després va llançar una campanya de modernització agrícola desafortunada, el Gran Salt Endavant, que va produir la fam més gran de la història, **matant entre 30 i 45 milions de persones**; i després un període frenètic de radicalització ideològica, la Revolució Cultural, que va suspendre la vida nacional durant una dècada i **va matar 1,6 milions més**. Quan Mao va morir el 1976, la Xina estava aïllada internacionalment, econòmicament estancada i encara desesperadament pobre.

Per a l'Índia, l'experiència va ser molt més suau. L'Índia havia estat una colònia britànica i va poder aconseguir la independència sense agafar les armes. Institucions britàniques com el Servei Civil Indi —la burocràcia colonial, rebatejada com a Servei Administratiu Indi— es van traslladar al nou estat indi. Hi va haver un episodi de violència extrema a finals de la dècada de 1940, quan el país es va dividir en una Índia de majoria hindú i un Pakistan de majoria musulmana: però fins i tot això va ser incomparable al que va experimentar la Xina. I després d'aquell episodi, l'Índia va gaudir de llargues dècades de pau, estabilitat i govern democràtic. Va ser dirigida per un laicista de visió oberta anomenat Jawaharlal Nehru, que havia estat educat a les millors institucions britàniques i va governar en nom de la ciència, la raó i el progrés social; i durant tot el període posterior a la independència, l'Índia va mantenir unes eleccions obertes, un poder judicial independent i una premsa lliure. Mai va experimentar res semblant al Gran Salt Endavant o a la Revolució Cultural.

Sospito que si hagués viscut l'any 1950, m'hauria estat obvi que l'Índia triomfaria i la Xina no. Hauria fet la mateixa aposta el 1960, quan la Xina matava de fam desenes de milions de la seva pròpia gent **mentre exportava**

gra a l'estranger ; i ho hauria tornat a fer el 1970, durant la bogeria de la Revolució Cultural. I tampoc hauria estat l'únic. Encara el 1985, economistes destacats escrivien articles al *New York Times* que suggerien que "molt més que la Xina actual, l'Índia és un miracle econòmic a punt de succeir".

Però s'equivocaven.

En les cinc dècades transcorregudes des de la mort de Mao Zedong, la Xina ha crescut molt més ràpid que el seu company gegant asiàtic. La Xina s'ha convertit en una superpotència manufacturera i en l'economia de més ràpid creixement dels darrers 50 anys; el seu PIB per càpita, similar al de l'Índia el 1976, ara és **aproximadament 2,5 vegades superior** . I, per tant, els xinesos han millorat molt més que els seus homòlegs indis. El 1987, la renda mediana ajustada al poder adquisitiu a la Xina era d'1,88 dòlars al dia, en comparació amb els 2,94 dòlars al dia a l'Índia. Els salaris medians xinesos van superar els indis a principis dels anys 2000; i el 2022, la Xina va registrar **una renda mediana de 13,36 dòlars** , enfront dels 5,54 dòlars de l'Índia. En els 35 anys entre el 1987 i el 2022, la renda mediana xinesa va augmentar un 611%, mentre que la renda mediana de l'Índia només va augmentar un 88%.

Aleshores, què va passar? Per què la Xina es va enriquir i l'Índia no? Què explica la divergència sinoíndia?

L'any passat vaig visitar l'Índia i vaig tenir l'oportunitat de plantejar aquestes preguntes a alguns indis prominents, inclosos diversos membres del parlament indi. La resposta més comuna que vaig sentir d'ells va ser simplement que l'Índia es va reformar més tard. Tant l'Índia com la Xina van operar sota un estricte control estatal de l'economia durant gran part del període posterior al 1950; però mentre que la Xina va començar a liberalitzar la seva economia el 1978, l'Índia va esperar fins al 1991. I, per tant, la Xina simplement té un avantatge de 13 anys: no és estrany que hagi crescut més que l'Índia.

Però això no explica per què la Xina ha *continuat* creixent més ràpid que l'Índia. Entre el 2000 i el 2022, molt després que ambdues economies s'haguessin liberalitzat —i amb la Xina ja considerablement més rica—, **el creixement xinès encara superava significativament el creixement indi** . Així doncs, fins i tot dècades *després* de la liberalització, l'Índia encara tenia un

rendiment inferior al de la Xina. El moment de la liberalització no pot explicar la divergència.

El mateix passa amb les polítiques en general. Hi ha moltes maneres en què la política econòmica índia continua sent ineficient i distorsionadora de maneres que inhibeixen el creixement; però el mateix passa amb la Xina i, de fet, amb pràcticament tots els països. No crec que les diferències polítiques expliquin per què l'Índia ha tingut un rendiment tan fiablement inferior al de la Xina, fins i tot amb nivells d'ingressos molt més baixos.

El mateix passa, he d'afegir, amb les explicacions que citen la "cultura xinesa" i la "cultura índia". És obvi que la Xina i l'Índia tenen cultures diferents, i que aquestes cultures porten les persones a comportar-se de maneres diferents. Però això no explica per què la Xina va començar a créixer més que l'Índia quan ho va fer. A principis del segle XX, molt abans de Mao o la independència de l'Índia, l'Índia era **més rica que la Xina**, i **els treballadors de les fàbriques de cotó indis i xinesos mostraven nivells de productivitat força similars**. Sigui quin sigui l'avantatge cultural que la Xina pogués gaudir sobre l'Índia, no era operatiu fa cent anys.

Així doncs, vull proposar la meua pròpia explicació de per què la Xina es va enriquir i l'Índia no. El moment de divergència, crec, no va arribar el 1978 ni el 1991, sinó al voltant del 1950.

El ràpid desenvolupament industrial requereix capital humà: treballadors prou alfabetitzats per rebre formació, prou sans per presentar-se, prou disciplinats per arribar a temps i prou lliures de les traves de la vida tradicional per poder vendre la seva mà d'obra a qui ofereixi més per ella. Les societats agràries tradicionals gairebé no produeixen cap d'aquestes persones: els camperols que constituïen la major part de l'Índia i la Xina el 1950 tendien a ser analfabets, malalts i restringits de tota mena. Perquè la gent sigui treballadora productiva en les economies modernes, tot això s'ha d'eliminar. Els estats europeus més avançats van passar gran part de l'últim mil·lenni **fent exactament això**. I entre 1950 i 1980, la Xina va aconseguir —sovint per mitjans brutals— replicar aquest procés: al llarg d'unes poques dècades, l'estat xinès va modernitzar la seva societat a cop de pistola. El 1980, quan la seva economia es va obrir al món, la Xina era un país socialment modern que resultava ser extraordinàriament pobre. Tenia el capital humà per a una industrialització ràpida.

Però l'Índia mai va experimentar aquesta transformació. El seu ordre social tradicional va sobreviure a la independència més o menys intacte; i l'estat indi mai va aconseguir desenvolupar el capital humà del seu poble com ho havia fet la Xina. Quan l'Índia finalment va obrir la seva economia al món el 1991, el seu poble simplement no estava preparat per a la modernitat industrial de la manera que ho estava la Xina. La Xina va invertir en el seu poble; l'Índia no.

Doncs, com ho va fer la Xina? I per què l'Índia no va poder fer el mateix?

El camí comunista cap al capitalisme

El 1949, després de dècades de guerra —ja fos contra els japonesos invasors o contra els seus enemics nacionalistes—, el Partit Comunista de la Xina va triomfar sobre tots els seus enemics i va aconseguir el poder complet sobre la Xina continental. Les forces nacionalistes restants van fugir a Taiwan; i Mao Zedong, líder suprem del Partit Comunista, va anunciar la formació de la nova República Popular de la Xina.

Mao tenia tres objectius primordials per al govern de la Xina. El primer era la consolidació absoluta del poder comunista sobre el país; el segon era la reconstrucció de la vida social seguint les línies comunistes; i el tercer era la transformació econòmica de la Xina, passant d'una societat empobrida i agrària a una societat rica i industrial.

En l'últim objectiu —fer que la Xina fos pròspera i poderosa— Mao va fracassar completament. La Xina va romandre amargament pobra durant tot el seu temps al poder, i totes les seves intervencions en la formulació de polítiques econòmiques van resultar desastroses. Però en els dos primers objectius, eliminar l'oposició al règim comunista i remodelar la societat xinesa

segons els seus capricis, Mao va tenir un èxit notable: entre 1949 i 1976, el Partit Comunista va transformar totalment la vida xinesa.

Avui ens costa comprendre la brutalitat d'aquella transformació. A partir del 1950, totes les forces de la vida xinesa que poguessin impugnar l'hegemonia del Partit Comunista van ser reprimides i destruïdes sense pietat. Els terratinents i els "camperols rics" que havien format la classe dirigent tradicional dels pobles, per exemple, van veure com **les seves terres eren expropiades** per l'estat xinès a la dècada del 1950; van ser obligats a assistir a sessions públiques en què els camperols els **"diguessin amargor"**, que normalment culminaven amb la seva pallissa fins a la mort. Diversos centenars de milers de persones van ser assassinades d'aquesta manera. Durant el mateix període, altres centenars de milers van ser assassinats com a **"contrarevolucionaris"** oposats al poder comunista.

Però no només es tractava de terratinents, camperols rics i "contrarevolucionaris". Pràcticament tots els representants del poder tradicional a la vida xinesa van ser aixafats. Els centenars de societats secretes i sectes que havien esquitxat la vida xinesa, que **comptaven amb uns 13 milions de membres el 1949**, van ser destruïdes a la campanya "Retirada de les sectes"; el confucianisme i altres pilars de l'antic ordre van ser **atacats i suprimits**; els centenars de milers de petits santuaris que havien estructurat la religió popular xinesa van ser **declarats "supersticiosos" i obliterated**; les principals religions van ser posades sota la supervisió estatal, i en el punt àlgid de l'entusiasme comunista a la dècada de 1960, la religió va ser prohibida completament i innumbrables temples antics van ser destruïts. El famós temple Jing'an de Xangai, construït al segle III, es va **convertir en una fàbrica de plàstics**.

Fins i tot els patriarques familiars van perdre gran part de la seva autoritat. Les decisions que abans havien estat conferides a les famílies i els ancians — sobre, per exemple, el matrimoni o l'assignació de terres— van ser desposseïdes i transferides a individus (en el cas del matrimoni) o a l'estat (en el cas de la terra). El 1950, el govern xinès va aprovar la **Nova Llei del Matrimoni**, que prohibia el matrimoni concertat, el concubinat i el compromís infantil, donava a les dones el dret a posseir propietats i divorciar-se lliurement, i permetia a les dones conservar els seus propis noms després de casar-se. Això va ser un canvi radical de l'ordre patriarcal que havia governat el matrimoni xinès durant tota la història coneguda: i tot i que va provocar una gran quantitat de conflictes, l'estat xinès simplement va aixafar l'oposició, **titllant els ancians de "propietaris"** i animant les dones a "parlar amargor" sobre els seus sogres i avis. La mobilització massiva de les dones cap al mercat laboral, sota el lema que "les dones sostenen la meitat del cel", va ser igualment transformadora: desenes de milions de dones van ser tretes de l'aïllament domèstic i van entrar a la vida econòmica, i així alliberades del control de les seves famílies. I així, la unitat de parentiu tradicional xinesa — no només una "família" sinó una institució autònoma que governava la vida dels seus membres— va ser destruïda.

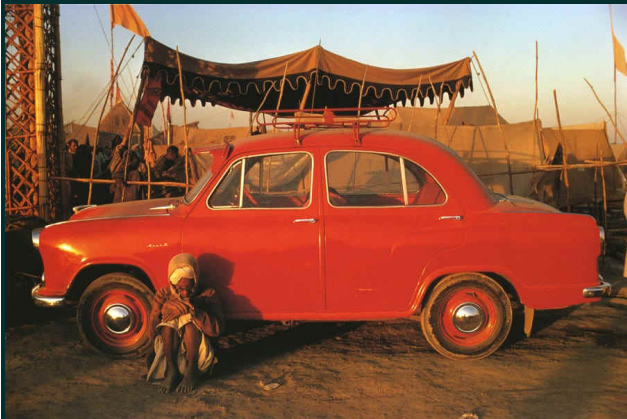
Tot això va significar que, entre 1949 i 1976, l'estat xinès va destruir de manera efectiva la societat tradicional xinesa: el paisatge social de l'antiga Xina, amb tota la seva complexitat i costums, es va simplificar i suavitzar.

I en el seu lloc, l'estat xinès va forjar una nova nació seguint les seves línies ideològiques preferides. El desenvolupament econòmic sempre va eludir Mao; però el desenvolupament humà —l'educació massiva i la salut massiva— va resultar més assolible. Les campanyes d'alfabetització i l'educació massiva van ajudar a augmentar la taxa d'alfabetització d' **aproximadament el 20% el 1949** a gairebé el 70% el 1982. Aquests guanys es van concentrar entre les dones: les dones xineses van passar d'un **"analfabetisme pràcticament complet"** a una taxa d'alfabetització d'aproximadament el 50% durant el mateix període. El progrés en salut va ser igualment ràpid: la mortalitat infantil **va disminuir un 80%** entre principis dels anys cinquanta i finals dels setanta. Fins i tot amb tots els horrors del govern maoista —inclosa, cal recordar, *la fam més gran de la història*—, entre 1949 i 1976, la Xina va registrar un dels augments sostinguts més grans de l'esperança de vida de qualsevol país de la història, passant d'uns **41 anys el 1949 a 61 el 1976**. I per primera vegada a la història, les dones xineses van ser incloses de manera significativa en la vida pública: a finals de la dècada de 1970, la Xina tenia una taxa de participació femenina a la força laboral **superior a la de molts països rics**.

Així doncs, quan Mao va morir el 1976, la societat xinesa s'havia transformat completament. Encara era un país profundament pobre i majoritàriament agrari; però tenia resultats educatius i sanitaris que superaven amb escreix el que s'esperaria d'un país amb el seu nivell d'ingressos. I havia aixafat les estructures socials tradicionals que anteriorment havien regit tots els aspectes de la vida xinesa. Era un país socialment modern que resultava ser extremadament pobre: el 1980, la Xina tenia la mateixa esperança de vida que Mèxic, **tot i tenir un PIB per càpita un 80% inferior al de Mèxic**.

I això significava que a finals dels anys setanta, fins i tot abans que comencés el procés de "reforma i obertura", la Xina estava perfectament preparada per al capitalisme industrial. Les antigues restriccions (parentiu, arrendament, reclusió femenina) havien estat eliminades; la mà d'obra xinesa era mòbil, apta per a la formació i barata. Aquest desajust entre el nivell de desenvolupament humà de la Xina i el seu nivell de riquesa s'havia de resoldre amb un ràpid creixement econòmic.

Quan els analistes del Banc Mundial van visitar la Xina a principis dels anys vuitanta, van informar que els seus grups de baixos ingressos estaven "molt millor pel que fa a les necessitats bàsiques que els seus homòlegs de la majoria dels altres països pobres"; si la "immensa riquesa de talent humà, esforç i disciplina de la Xina es pot combinar amb polítiques que augmentin l'eficiència de l'ús dels recursos", deia el seu informe, "la Xina podrà, en una generació aproximadament, aconseguir un augment substancial del nivell de vida de la seva població". I això és exactament el que va passar.

La modernització social fallida de l'Índia

A primera vista, la trajectòria de l'Índia va ser molt més feliç. L'Índia no va haver de lluitar en una guerra d'independència per aconseguir-la: el poder va passar de mans britàniques a mans índies més o menys per negociació. La partició de l'Índia va ser horrible, i va matar entre mig milió i dos milions de persones; però encara era insignificant en comparació amb l'escala de la Guerra Civil Xinesa, la Guerra Sinojaponesa o el Gran Salt Endavant. I en les dècades posteriors a la independència, l'Índia va gaudir d'estabilitat i governança democràtica. Mai va veure les barbàries que va experimentar la Xina sota Mao.

Però l'Índia tampoc va experimentar mai la transformació social que va patir la Xina.

La gran potència a l'Índia durant les dècades posteriors a la independència va ser el Congrés Nacional Indi, que havia estat el vehicle central per aconseguir la independència. Entre 1947 i 1989, el Congrés només va estar fora del poder durant tres anys; el seu control sobre el poder no era absolut, però sens

dubte era dominant. Però el Congrés no era realment un moviment ideològic. Havia començat a finals del segle XIX com un fòrum per a indis educats que buscaven reformes moderades, i després es va transformar en un moviment de masses per la independència. Era un partit de grans dimensions, els membres del qual representaven tota la secció transversal de la vida índia: secularistes d'esquerrres, tradicionalistes hindús, xovinistes de casta alta, activistes de casta baixa, terratinents, socialistes i molts membres que simplement no eren ideològics i se sentien atrets pel carisma dels líders del partit o pel poder que oferia la pertinença.

I així, tot i que el Congrés va dominar la política índia durant dècades, mai va oferir un programa coherent per reconstruir la societat índia. Si els comunistes xinesos buscaven antagonismes infinits, el Congrés els evitava; si els comunistes imposaven un canvi radical des de dalt, aixafant tots els que s'interposaven en el seu camí, el Congrés estava encantat de cedir als interessos existents i esperar cohesió social i progrés gradual.

Això no vol dir que els líders del Partit del Congrés no tinguessin les seves pròpies ambicions per transformar l'Índia: Nehru, que va exercir com a primer ministre des de la independència fins a la seva mort el 1964, tenia una forta aversió per la "superstició i els costums i tradicions mortificants" de la vida tradicional índia, i volia resoldre la "insanitat i l'analfabetisme" i la "fam i la pobresa" que caracteritzaven el país. Però el Congrés no estava unit darrere d'ell: Nehru simplement no tenia el poder per aconseguir-ho de manera real.

El 1950, per exemple, Nehru i el seu ministre de justícia —el famós activista de casta inferior B.R. Ambedkar— van presentar el **projecte de llei del Codi Hindu**, una reforma radical del dret personal hindú. (Segons la constitució índia, les diferents comunitats religioses es regien per diferents sistemes de dret personal.) El projecte de llei hauria prohibit la poligàmia, hauria atorgat a les dones el dret al divorci i a heretar propietats, i hauria permès el matrimoni entre castes. Era similar en estructura a la Nova Llei del Matrimoni que el govern xinès va aprovar el mateix any, tot i que no va arribar a prohibir els matrimonis concertats com ho havia fet la Nova Llei del Matrimoni. Però el govern xinès havia imposat la Nova Llei del Matrimoni per decret i havia aixafat aquells que s'hi interposaven. Nehru i Ambedkar, en canvi, es van trobar frustrats per una onada d'oposició dels tradicionalistes hindús: fins i tot

el president de l'Índia va atacar el projecte de llei, suggerint que la introducció de conceptes "alienys al dret hindú" "causaria **disrupcions a totes les famílies**".

I així va morir al parlament el projecte de llei del Codi Hindú. Ambedkar va dimitir disgustat; i tot i que Nehru finalment va aconseguir reformar la llei hindú, es va veure obligat a acceptar enormes concessions. La llei que regulava l'herència hindú, per exemple, **eximeix completament la terra agrícola del seu àmbit**, i per tant no afectava la gran majoria de les propietats útils; la llei que regulava el matrimoni incloïa el dret al divorci, però també una disposició per a la **"restitució dels drets conjugals"** que donava als marits un dret judicialment exigible per obligar les seves esposes a tornar a casa.

Però realment no importava el que diguessin les lleis: l'aplicació era feble o inexistent. El divorci i el matrimoni intercasta, independentment del seu estatus legal, seguien sent cada cop més rars, perquè el poble i la família aplicaven les antigues normes independentment del que deia la llei; els costums que obligaven les dones a renunciar als seus drets d'herència, com el costum rajastaní del **haq tyag** ("sacrifici del dret") o el costum haryanvi del **karewa** (nou matrimoni forçat de les vídues per controlar els seus drets sobre la terra), seguien sent comuns. Fins i tot els funcionaris encarregats de fer complir les lleis les subvertien: els administradors que registraven les reclamacions d'herència, per exemple, pressionaven **rutinàriament les filles perquè cedissin els seus drets a favor dels seus germans**.

I aquest va ser el patró general dels intents de modernització social a l'Índia al segle XX: reformes molt publicades, seguides de pocs canvis sobre el terreny. El 1961, el govern indi va il·legalitzar els dots —pagaments fets per la família de la núvia a la família del nuvi en el moment del matrimoni—, ja que la pràctica consolidava la subordinació de les dones i fomentava la violència domèstica. Però la llei no es va aplicar en absolut; els dots van seguir sent tan populars com sempre, i tots els abusos relacionats amb els dots encara prosperaven. (Entre el 1999 i el 2016, els assassinats relacionats amb el dot van representar entre el **40 i el 50 per cent** de tots els homicidis de dones registrats a l'Índia.) El mateix va passar amb els intents de reforma agrària. Diversos estats indis van intentar la reforma agrària als anys 40, 50 i 60; però l'aplicació va ser laxa. Els propietaris van aconseguir simplement evadir les normes per mitjans legals, com ara transferir propietats a familiars o registrar

terres amb noms ficticis; o simplement van subornar o intimidar els funcionaris del govern. I, per tant, realment va passar molt poca cosa.

Tot això va significar que l'estat indi mai va ser capaç d'aconseguir la modernització social que l'estat xinès va aconseguir. La **densa xarxa d'obligacions de parentiu i autoritat consuetudinària** que governava la vida social va romandre intacta. *Els panchayats de castes* encara resolien les disputes; les famílies conjuntes encara compartien i redistribuïen els ingressos i les dones van romandre lligades a totes les restriccions de la vida tradicional.

L'estat indi tampoc va ser capaç d'aconseguir les millores espectaculars en el capital humà que es van produir a la Xina. De la mateixa manera que no va poder reformar la vida social, tampoc va poder proporcionar serveis eficaços; els resultats de salut van seguir sent desoladors. En una sola generació, els resultats de salut de l'Índia van passar de ser comparables als xinesos a empitjorar dràsticament. La bretxa entre l'esperança de vida de l'Índia i la xinesa es va ampliar de tres anys el 1950 a **11 anys el 1980**. La mortalitat infantil va explicar la mateixa història. El 1950, el 27% dels nens indis van morir abans dels cinc anys, en comparació amb el 32% dels nens xinesos; el 1980 era del 17% a l'Índia, enfront **del 6,3% a la Xina**.

I el mateix amb l'educació. Nehru i els seus successors estaven molt interessats en la tecnologia i els cims dels assoliments científics; però mai van poder reunir un entusiasme similar per l'educació de masses. Així doncs, l'Índia va establir una xarxa d'institucions tècniques de primer nivell, com els Instituts Indis de Tecnologia i els Instituts Indis de Gestió, mentre descuidava tota la resta: fins i tot avui, les universitats tècniques d'elit de l'Índia reben **la majoria del finançament governamental per a l'educació superior**, mentre que només eduquen el 2,6% de la població universitària.

Mentrestant, l'educació massiva a l'Índia continuava sent pèssima. El 1990, només el 55% dels nens indis havien completat l'escola primària entre tres i cinc anys després de l'edat prevista, en comparació amb el 87% dels nens xinesos ; i fins i tot els que anaven a l'escola sovint en treien poc profit. El 2009, quan l'Índia va participar a PISA —el Programa per a l'Avaluació Internacional dels Estudiants, que classifica els estudiants de tots els països en funció de les puntuacions de les proves de matemàtiques, ciències i lectura—, va ocupar el lloc 72 de 73 països. (La Xina va ocupar el primer lloc.) El govern indi va respondre a aquest resultat vergonyós no participant mai més a PISA . Aquesta manca d'inversió en educació és visible en les taxes d'alfabetització de l'Índia, que només van superar el nivell de la Xina del 1990 a principis de la dècada del 2020 .

Aquesta manca de progrés va ser particularment brutal per a les dones índies. No hi va haver una gran alliberació de les dones índies com n'hi havia hagut de les dones xineses: tots els abusos de la vida tradicional, des dels assassinats per dot fins als matrimonis forçats, van seguir sent comuns. Les taxes d'alfabetització de les dones van seguir sent extremadament baixes; el 1981, només el 26% de les dones índies sabien llegir . I amb la vida de les dones encara determinada pels capricis de les seves famílies, la gran majoria de les dones van romandre a casa: a finals de la dècada del 2010, l'Índia va registrar una taxa de participació femenina a la força laboral d'aproximadament el 27%, una de les taxes més baixes del món , més propera a l'Afganistan, amb un 18%, que a la Xina, amb un 61%.

(De fet, la baixa taxa de participació femenina a la força laboral de l'Índia significa que la força laboral de l'Índia continua sent significativament més petita que la de la Xina, tot i que l'Índia té una població més gran: el 2019, de fet, la força laboral de la Xina era un 45 per cent més gran que la de l'Índia .)

Tot això va significar que quan l'Índia va liberalitzar la seva economia a principis dels anys noranta, simplement no disposava del conjunt de mà d'obra d'alta qualitat i baixos salaris que la Xina podia aconseguir. Gràcies a les seves universitats tècniques d'elit, l'Índia tenia un nombre relativament petit d'enginyers altament qualificats, que es van convertir en l'eix vertebrador de l'economia de serveis informàtics de l'Índia; però no tenia la mà d'obra per a un creixement impulsat per la indústria manufacturera. Els seus treballadors eren menys alfabetitzats, menys sans i menys productius del que la Xina

podia oferir; estaven lligats per obligacions de casta i parentiu que els feien reticents a migrar per treballar o vendre la seva mà d'obra lliurement; i com que tan poques dones participaven en la força laboral, l'Índia tenia una taxa de dependència més alta que la Xina, ja que cada indi treballador mantenia moltes més persones que *no* treballaven.

L'Índia va créixer després de la liberalització, és clar; i segons els estàndards històrics el seu creixement va ser generalment força ràpid. Però mai va veure el boom manufacturer i el creixement explosiu que va exhibir la Xina. No havia complert els requisits previs.

El capital humà és el que realment importa

Crec que la gent fa que el desenvolupament econòmic sigui més complicat del que cal. És cert, és clar, que certes polítiques són millors que altres, i que tota mena de factors influeixen en una gestió econòmica reeixida: les decisions desastroses poden arruïnar-ho tot, tot i que (com podrien suggerir moltes decisions desastroses de Mao) no de manera permanent.

Però al cap i a la fi, els països són grans grups de persones. I el més important per a l'èxit d'aquests grups és simplement qui hi forma part: això és tan cert per als països com per a les empreses, les bandes de música i els equips esportius. *El que realment importa és el capital humà* . Si la gent sap llegir; si té un creixement retardat a causa de la desnutrició; si les seves famílies els permeten treballar fora de casa. El capital humà no és l'única cosa que importa, i per descomptat també calen institucions que puguin aprofitar el capital humà del país. Però cal que el capital humà hi sigui en primer lloc.

Una de les coses bones dels països, però, és que *pots canviar qui és la gent* . Pots ensenyar-los a llegir i assegurar-te que tinguin prou per menjar; pots assegurar-te que tinguin la llibertat de prendre les seves pròpies decisions. Això no és fàcil, i triga molt a fer efecte, sobretot perquè la desnutrició infantil i la mala escolarització tenen conseqüències que realment no es poden revertir. Però realment pots canviar qui és la gent.

El que va convertir la Xina en un "miracle a punt de succeir" el 1980 va ser que havia passat dècades fent exactament això. Quan va obrir la seva economia al món, la Xina tenia centenars de milions de treballadors capaços, disciplinats, sans i alfabetitzats; els havia alliberat de les restriccions de la cultura tradicional, de manera que la lògica del mercat podia triomfar sense ser impedida pel vell ordre; i com que havia fracassat gairebé totalment en el desenvolupament econòmic fins aquell moment, podia oferir aquests treballadors a salaris increïblement baixos. No és difícil veure per què va créixer tan ràpidament un cop va obrir la seva economia al món.

El govern indi mai va prendre les decisions catastròfiques que va prendre el govern xinès als anys cinquanta i seixanta. Però tampoc va fer mai les inversions bàsiques que va fer el govern xinès, i mai va aconseguir desafiar l'ordre social tradicional amb una fracció de la ferocitat que va fer la Xina.

I així, en tot tipus de mètriques (esperança de vida, mortalitat infantil, alfabetització, participació femenina a la força laboral, **desnutrició infantil** , **retard del creixement infantil** , **embarassos anèmics** , **mortalitat materna**), es va obrir una enorme bretxa entre la Xina i l'Índia molt abans que liberalitzessin les seves economies. Crec que el veritable moment de divergència no va ser el 1978, quan la Xina va començar a reformar el seu sistema econòmic, sinó el 1950, quan la Xina va aprovar la Nova Llei del

Matrimoni, mentre que l'Índia no va aconseguir aprovar el Projecte de Llei del Codi Hindú. Va ser llavors quan es va escriure la direcció de les coses futures.

En altres paraules, l'Índia mai va fer realment allò bàsic. Els resultats en salut i educació a l'Índia han millorat significativament durant les últimes dècades; i tot i que l'Índia no ha exhibit el creixement històric mundial del gegant xinès, ha tret **un nombre extraordinari de persones de la pobresa** des de principis del segle XXI. Amb els nivells de creixement actuals, l'Índia serà aproximadament tan rica com la Xina en termes per càpita en algun moment de la dècada del 2040. De fet, és impressionant que l'Índia hagi aconseguit créixer tant sense haver aconseguit la transformació social que va aconseguir la Xina. Tenint en compte la brutalitat d'aquesta transformació social, potser això és bo.

Però també va ser una tragèdia per al poble de l'Índia. Continuen sent significativament més pobres i pitjors que els seus homòlegs xinesos. La situació de les dones índies en particular continua sent horrible.

Així doncs, espero que aquesta història de la divergència sinoíndia transmeti una lliçó senzilla: *si voleu que el vostre país passi de pobre a ric, el més important és invertir en la vostra gent*.

Quan vaig ser a l'Índia l'any passat, una de les coses principals que vaig notar dels responsables polítics indis va ser la seva ferma creença que amb uns quants ajustaments —política industrial aquí, liberalització del mercat allà— l'Índia podria començar a igualar el registre de creixement de la Xina. I no els condemno per pensar en aquesta línia: les bones polítiques sens dubte ajuden a un país a créixer. Però el creixement explosiu de la Xina no va ser simplement una qüestió d'"alliberar els mercats", reduir el paper de l'estat i anunciar que ara era **gloriós enriquir-se**; ni tampoc va ser simplement una qüestió d'intervenció governamental per donar suport al sector manufacturer i subvencions per a empreses afavorides. La Xina va tenir èxit perquè va dedicar dècades als fonaments del desenvolupament humà i la modernització social. L'Índia no. La resta són només comentaris.

Aquest Substack rep el suport de lectors com tu.

Subscriu-te

3.520 M'agrada·

[500 Reapilaments](#)

Discussió sobre aquesta publicació

economista substituït

Subpila d'Ersatz6dEditat

La qüestió és: va ser la reconstrucció de totes les facetes de la societat xinesa el que va desbloquejar el capital humà del país, o és realment una faceta en particular la que va ser clau? Hi ha una línia de treball acadèmic que vincula el poder dels terratinents amb la inversió en educació. (vegeu: <https://www.jstor.org/stable/20185087?seq=2>) The basic tenets are: 1) public education raises human capital; 2) human capital raises productivity in industry, but little or not in agriculture; 3) when industry expands, workers leave agriculture, raising agricultural wages and lowering rents earned from land. The outcome is that landowners (initially) dislike investment in education. Now suppose land ownership is highly unequal and the industrial sector is very small (as it originally was in both China and India): landowners have a strong incentive to oppose education investments, as so much of their income is tied to agriculture (wages and returns from investment in industry are low). Provided large landowners have sufficient political power, you then have a vicious cycle whereby these landowners oppose education investment because there's little income to be gained from alternative sources, and alternative sources of income aren't established because of absent human capital. And mind that in peasant societies large landowners typically have had great influence over peasants and their political actions, because they were utterly dependent on these landowners. So, in a society with a class of large landowners, a nominal democracy may not enact policies in the interests of the public, but in the interest of those landowners. It strikes me as overly simplistic to say: just enact good policies. The influence of interest groups (like a traditional landowning class) over policies is real and often sustains cycles that are hard to break.) Els principis bàsics són: 1) l'educació pública augmenta el capital humà; 2) el capital humà augmenta la productivitat a la indústria, però poc o gens a l'agricultura; 3) quan la indústria s'expandeix, els treballadors abandonen l'agricultura, augmentant els salaris agrícoles i reduint les rendes obtingudes de la terra. El resultat és que als terratinents (inicialment) no els agrada la inversió en educació. Ara suposem que la propietat de la terra és molt desigual i que el sector industrial és molt petit (com ho era originalment tant a la Xina com a l'Índia): els terratinents tenen un fort incentiu per oposar-se a les inversions en educació, ja que gran part dels seus ingressos estan lligats a l'agricultura (els salaris i els rendiments de la inversió en la indústria són baixos). Sempre que els grans terratinents tinguin prou poder polític, aleshores teniu un cercle viciós en què aquests terratinents s'oposen a la inversió en educació perquè hi ha pocs ingressos que es poden obtenir de fonts alternatives, i no s'estableixen fonts alternatives d'ingressos a causa de l'absència de capital humà. I tingueu en compte que a les societats camperoles els grans terratinents solen tenir una gran influència sobre els camperols i les seves accions polítiques, perquè eren totalment dependents d'aquests terratinents. Per tant, en una societat amb una classe de grans terratinents, una democràcia nominal pot no promulgar polítiques en interès del públic, sinó en interès d'aquests terratinents. Em sembla massa simplista dir: només cal promulgar bones polítiques. La influència dels grups d'interès

(com una classe terratinent tradicional) sobre les polítiques és real i sovint manté cicles que són difícils de trencar.

I també és que la Xina va trencar aquest cercle viciós, però també ho van fer altres societats, com el Japó, Corea del Sud i Taiwan. I, a diferència de la Xina, aquests països no van col·lectivitzar posteriorment el sector agrícola, cosa que va retardar el desenvolupament de les seves economies una o dues generacions més. Si limiteu la comparació a l'Índia i la Xina (i Mèxic, que tampoc va aconseguir mai una reforma agrària exhaustiva), és possible que estiguen descuidant el que va fer malament el país. Tingueu en compte que el Japó, Corea del Sud i Taiwan encara són molt més pròspers que la Xina, sense haver capgirat completament les seves societats, causant un patiment incommensurable.

COM (145) (145)

RESPOSTA

COMPARTEIX

16 respostes

[Tarang Sinha](#)

[Tarang Sinha](#) 6d

Ben escrit! A mi també em preocupa des de fa temps aquest enfocament de dalt a baix del desenvolupament a l'Índia. El govern és increïble a l'hora de fer grans plans i esquemes, però sempre falla a l'hora de proporcionar millores bàsiques en la qualitat de vida. Per tant, l'educació primària, les infraestructures urbanes bàsiques, l'atenció sanitària i la nutrició mai no es compleixen. D'alguna manera tindrem un programa espacial increïble, però serem dolents a l'hora d'oferir una bona educació a la gent dels pobles.

Dit això, crec que si preguntéssiu a l'indi mitjà si deixaria anar les seves tradicions i la seva cultura a canvi d'un ràpid creixement econòmic, la majoria escolliria la seva cultura i la taxa de creixement actual! Crec que això és cert per a la majoria dels indis, rics o pobres, educats o analfabets..

https://brettoninthewoods.substack.com/p/chinas-growth-model-has-no-endgame?utm_source=multiple-personal-recommendations-email&utm_medium=email&utm_campaign=Redirect=true

El model de creixement de la Xina no té un final definitiu

El debat europeu sobre la Xina està obsessionat amb la producció. Dedicar molt poc temps a pensar en la demanda.

[PALMA POLYAK](#)

Europa està obsessionada actualment amb el domini industrial xinès. Cada setmana apareix un nou avís sobre els vehicles elèctrics xinesos que buiden la base manufacturera d'Europa i les empreses xineses que corren cap endavant en la fabricació d'alta tecnologia. L'espectre de la desindustrialització europea i l'atur massiu persegueixen els cercles polítics, amb Wolfsburg escollit com el proper Detroit. Aquestes són preocupacions serioses, i els esforços d'Europa per posar-se al dia en indústries estratègiques estan justificats per una sèrie de raons. El que trobo sorprenent, però, és la poca freqüència amb què els observadors de la Xina pregunten què passa després. Suposem que l'escenari de malson es materialitza. Suposem que les fàbriques europees tanquen, les regions industrials s'esfondren com fitxes de dòmino i els ingressos cauen en picat. I després què?

Foto:

narvikk/Getty

Images

Un model de creixement que depèn de la venda de béns a l'estranger no hauria de ser indiferent al poder adquisitiu dels seus clients. Europa és la destinació d'exportació més important de la Xina després dels Estats Units. Els consumidors i les empreses europees absorbeixen una part important de la producció xinesa. Si el poder adquisitiu europeu s'esfondra, també ho fa la demanda d'exportacions xineses.

Tot i això, tot el debat continua atrapat en una manera de pensar profundament basada en l'oferta. Ens hem acostumat a parlar de l'èxit econòmic en termes de producció. Les exportacions són millors que les importacions, i l'estalvi és millor que la despesa; no importa que no es pugui exportar si algú no importa, ni estalviar si algú no gasta. La suposició implícita és que si un país pot produir béns d'alta qualitat a preus competitius, la demanda d'alguna manera seguirà automàticament.

Aquestes fal·làcies estan tan arrelades que fins i tot els crítics de la Xina sovint accepten les seves premisses. Poden preocupar-se per les conseqüències, però encara tendeixen a tractar els superàvits comercials de la Xina com a prova que el país està guanyant.

Però, guanyar en què, exactament?

No paro de revisitar aquesta publicació d'Alphaville del 2017 de Matthew C. Klein :

«Els excedents són un senyal que els consumidors treballen per produir coses que en realitat no poden utilitzar ells mateixos. Per tant, es podria perdonar que es pensi que els grans dèficits comercials són el senyal que un país està "guanyant" en relació amb la resta del món. Al cap i a la fi, els "perdedors" amb els seus excedents estan "regalant" béns i serveis a canvi de promeses en paper que qualsevol bon negociador podria renegociar en el futur.»

El comentari arriba a una idea fonamental que sovint falta en els debats sobre la Xina. La font última de benestar no és la producció sinó el consum. Un país que produeix persistentment més del que consumeix no està guanyant; no gaudeix dels fruits del seu propi treball. L'estalvi és útil perquè ajuda a sostenir el consum futur, però té poc sentit com a fi en si mateix. Aquest punt keynesià bàsic encara no es veu per a molts responsables polítics i comentaristes, tot i que el llibre Trade Wars Are Class Wars de Klein i Pettis va fer una feina estel·lar per popularitzar-lo.

Vista a través d'aquesta lent, el model de creixement de la Xina sembla molt menys coherent del que suggereixen els seus admiradors o crítics.

Tres possibles escenaris

Si la Xina continua generant grans excedents, només hi ha un grapat de possibles finals.

La primera possibilitat és l'escenari que actualment atorreix Europa. Les empreses xineses superen la competència dels productors europeus, les fàbriques tanquen, l'ocupació industrial es redueix i Europa esdevé cada cop més dependent de les importacions. Tot i això, si aquest procés realment té èxit, els ingressos a Europa disminuiran. Els treballadors sense feina no compren l'últim BYD. Una Europa desindustrialitzada no és un triomf estratègic per a la Xina; és l'erosió d'una de les seves bases de clients més importants. La Xina es trobaria amb capacitats inactives.

Això no fa que l'amenaça europea sigui menys real. Brad Setser i Sander Tordoir han argumentat de manera persuasiva que Europa ja està experimentant el segon xoc xinès

(amb Alemanya al seu epicentre), ja que les empreses xineses desplacen cada cop més els productors europeus en sectors manufacturers clau. Però com més convincent es torna el seu diagnòstic, més desconcertant sembla la posició de la Xina. Si Europa pateix un cop, també ho farà el poder adquisitiu d'un dels mercats més grans de la Xina.

La segona possibilitat és que Europa continuï absorbint els excedents xinesos a través del deute, de manera molt semblant a com van fer els Estats Units després del primer xoc xinès. Les exportacions xineses continuen fluint, mentre que la Xina acumula crèdits financers sobre els europeus. En aquest escenari, Europa no pateix necessàriament un xoc d'atur (tampoc ho van fer els EUA, on el creixement i l'ocupació es van mantenir robustos), però la composició sectorial de l'ocupació pot canviar de la mateixa manera que ho va fer als EUA: la Xina fabrica, Europa es gira cap a una economia més basada en els serveis, amb possibles desigualtats espacials emergents, similars a les regions desafavorides dels EUA.

Això pot ser quelcom en què la Xina confia, atesa l'experiència del primer xoc xinès. A la pràctica, és extremadament difícil d'imaginar com un acord durador. Europa no són els EUA. La UE no té ni la gana política ni l'arquitectura institucional que van permetre als EUA servir com a mercat de consum d'últim recurs mundial impulsat pel crèdit. Els governs europeus continuen profundament lligats a nivells irracionals de restricció fiscal i aversió al deute. Continuen lluitant per crear actius segurs a nivell de la UE.

Quan pregunto als admiradors de la Xina sobre aquesta contradicció, sovint assenyalen els mercats emergents com a mercats captius viables més enllà d'una Europa disminuïda. Però em costa entendre com funciona això. Països com Indonèsia o el Brasil poden estar creixent, però també s'enfronten a restriccions per compte corrent molt més importants i no poden absorbir indefinidament els superàvits xinesos amb dèficits persistents. Sense una reestructuració important dels mercats financers mundials, els càlculs simplement no funcionen. Només hi ha un nombre limitat d'economies amb la capacitat duradora de consumir més del que produeixen, i encara menys que estiguin disposades a fer-ho.

Però fins i tot si assumim que la voluntat i la capacitat es poden conjurar d'alguna manera, finalment arribem a una pregunta més bàsica. Quina és exactament la raó per acumular contínuament demandes sobre els estrangers si aquestes demandes mai es tradueixen en un major consum intern? I en quin moment aquesta configuració millora realment el nivell de vida de les llars xineses ordinàries?

També hi ha una tercera possibilitat. Si es crea massa capacitat productiva a nivell mundial, els preus baixen. Els béns acaben venent-se, però de manera menys rendible.

Les fàbriques xineses continuen produint, però gran part de la recompensa econòmica simplement s'esvaeix a causa de la baixada dels preus. De nou, això no deixa la Xina millor en termes d'ingressos reals.

Cap d'aquests finals és particularment atractiu per a la Xina.

Es podria interpretar l'expansió massiva a l'estranger de les empreses xineses com un reconeixement implícit del problema. Si les empreses xineses fabriquen a Europa, creant llocs de treball i ingressos allà, conserven part de la base de clients necessària per comprar els seus productes. En lloc d'eliminar completament la indústria europea, l'absorbeixen a les cadenes de valor liderades per la Xina, retenint els segments de més valor mentre deixen enrere alguna activitat per sostenir la demanda local (les feines de baix valor afegit a les cadenes de muntatge que els europeus de l'est coneixen força bé). Tot i això, això només és una solució parcial. Un client els ingressos del qual cauen un 40% és millor que un client els ingressos del qual cauen un 100%. Però la bretxa restant encara s'ha de reduir d'alguna manera. Si una part creixent dels beneficis, la propietat intel·lectual i el valor afegit s'acumula a la Xina mentre els productes es venen en altres llocs, algú encara ha de finançar la diferència.

El reequilibri que no va ser

La raó per la qual aquestes contradiccions continuen ressorgint és un problema central i no resolt en el fons del model de creixement xinès: la seva persistent i políticament ancorada debilitat del consum de les llars.

Això es va fer visible durant la crisi financera mundial. Abans del 2008, la Xina depenia en gran mesura de la demanda externa, especialment dels Estats Units. Quan la crisi va exposar la vulnerabilitat d'aquest model, els responsables polítics xinesos van concloure, amb tota la raó, que la dependència dels consumidors estrangers s'havia tornat perillosa. El que va seguir sovint es descriu com un reequilibri reeixit. En realitat, va ser un exercici gegantí per ajornar la situació, que finalment va sembrar les llavors de la crisi xinesa molt més gran amb la qual estem lluitant avui.

CURRENT ACCOUNT BALANCES

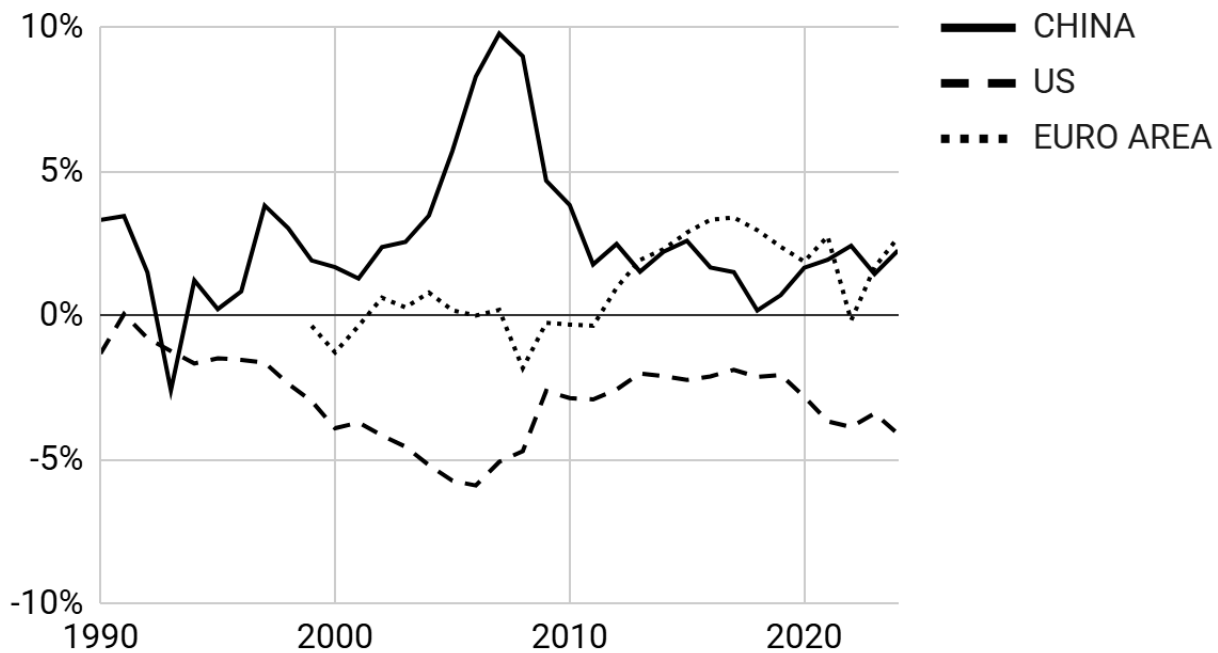

Figura: El superàvit per compte corrent de la Xina es va esfondrar després de la crisi financera mundial i els superàvits van començar a augmentar després del 2017. Dades: Banc Mundial. [Brad Setser](#) argumenta que les estadístiques de la Xina desinflan artificialment els desequilibris xinesos i que els superàvits de béns representen en realitat al voltant del 5% del PIB xinès.

La Xina va reduir el seu enorme superàvit per compte corrent del 10% del seu PIB a gairebé zero, però no es va reequilibrar cap al consum de les llars. En canvi, es va reequilibrar cap a la inversió. La inversió va augmentar fins a aproximadament el 45% del PIB, ja que els governs locals, les empreses estatals i les institucions financeres van invertir recursos en infraestructures i expansió industrial. El boom resultant va absorbir béns que anteriorment havien fluït cap a l'estranger i va reduir dràsticament el desequilibri extern.

La dificultat rau en què la inversió no resol un problema de demanda, sinó que crea un problema encara més gran més endavant. Cada nou ferrocarril, parc industrial o fàbrica augmenta la demanda temporalment, però també crea capacitat productiva addicional. Si el consum de les llars continua sent feble, l'economia surt de cada cicle d'inversió amb una bretxa de demanda encara més gran. Els ingressos augmenten, però el consum no augmenta proporcionalment. Per tant, la capacitat addicional requereix inversió addicional o exportacions addicionals. La inversió comença a perseguir-se a si mateixa.

És per això que les discussions sobre l'excés de capacitat xinesa sovint passen per alt el punt clau. El problema no és que la Xina es tornés massa productiva de sobte; aquesta part és admirable i, de fet, quelcom d'aprendre. El problema és que les llars xineses encara consumeixen massa poc en relació amb el que produeix l'economia. No gaudeixen dels fruits del seu impressionant treball (tot i que durament explotat). La feble protecció social, l'estalvi preventive i una maquinària fiscal orientada a la inversió contribueixen a aquest resultat. Quan el creixement s'alenteix, els responsables polítics saben com construir més infraestructura o donar suport a un altre projecte industrial. Estan molt menys disposats a abordar les causes institucionals de la feblesa de la demanda de les llars.

Part de la dificultat també pot ser política. El reequilibri cap al consum és una redistribució del poder i els recursos: l'enfortiment de la demanda de les llars requereix traslladar els ingressos dels governs locals, les empreses estatals i els sectors amb alta inversió cap a les llars ordinàries. Això és més fàcil de dir que de fer. També hi pot haver una barrera ideològica: Xi Jinping ha contrastat repetidament el model de desenvolupament de la Xina amb el que retrata com la complaença d'Occident dependent del benestar. En teoria, hi ha moltes maneres d'augmentar el consum sense renunciar al control polític: es pot imaginar fàcilment una expansió de la salut, l'educació o els serveis socials liderada per l'estat. Tot i això, quan el creixement s'alenteix, Pequín continua recorrent primer a les eines familiars de la inversió en infraestructures i l'expansió industrial.

És revelador que els debats polítics d'aquesta primavera hagin convergit cada cop més precisament en aquest diagnòstic. Des de les discussions de l'FMI fins al memoràndum dels economistes del G7 sobre els desequilibris globals, diverses figures destacades de l'economia van argumentar que, en última instància, la Xina ha d'augmentar el consum de les llars. La lògica és senzilla: la Xina esdevindria menys dependent de la demanda externa i menys dependent de la inversió en constant expansió per sostenir el creixement.

Tot i això, aquesta recomanació és políticament incòmoda per raons que van més enllà de la mateixa Xina.

A tothom li agrada un excedent

Ara es critica la Xina per augmentar els superàvits comercials mentre no aconsegueix enfortir el consum de les llars. Els seus crítics, però, no tenen gaire suport. Durant més de quinze anys, Europa ha perseguit la seva pròpia versió de supressió de la demanda. Després de la crisi de l'euro, els responsables polítics van adoptar la devaluació

interna mitjançant la contenció salarial i l'austeritat fiscal. S'esperava que el creixement provingués de les exportacions: mentre que la demanda interna es va titllar de prodigal, els superàvits comercials es van celebrar com a prova de virtut.

La ironia és que gran part de l'ansietat europea actual reflecteix el col·lapse precisament d'aquest model. Els responsables polítics europeus descriuen cada cop més l'ascens de la Xina com un problema de competitivitat i dediquen molt més temps a solucions del costat de l'oferta que a solucions sensates del costat de la demanda. Des de la perspectiva de Pequín, Europa va passar una dècada jugant al mateix joc. La diferència és que la Xina va invertir de manera més agressiva i va ampliar la capacitat productiva amb més èxit que l'estratègia d'Europa basada purament en la devaluació interna.

Aquesta podria ser una de les raons per les quals les peticions de reequilibri xinès han tingut tan poca força a Pequín. Reequilibrar-se cap al consum requeriria abandonar una estratègia de desenvolupament que molts responsables polítics xinesos encara consideren reeixida, i fer-ho en un món on tant Europa com els Estats Units continuen tractant els superàvits comercials com a indicadors d'èxit econòmic. Trump ha elevat aquesta fal·làcia a la gairebé caricatura, reduint el comerç internacional a un marcador on les exportacions són punts aconseguits i les importacions són punts concedits. Els arguments europeus semblen més sofisticats, però la lògica mercantilista subjacent continua sent igual de crua. L'articulació més honesta de l'actual situació europea pot ser simplement que la Xina s'ha tornat millor en el joc d'Europa que la mateixa Europa.

Tot i això, la contínua interpretació errònia dels desequilibris globals per part dels responsables polítics no altera la contradicció subjacent: generar superàvits en constant expansió és una estratègia que perjudica els ciutadans d'un país, perjudica els seus socis comercials i no té un objectiu final creïble.

Per descomptat, potser Pequín no veu el problema només a través de la lent del benestar econòmic. Xi Jinping ha estat notablement explícit sobre el desig de crear dependències estratègiques, demanant el 2020 que la Xina "reforci la dependència de les cadenes de producció internacionals respecte a la Xina" i construeixi un avantatge coercitiu a través de les cadenes de subministrament. Però fins i tot aquesta estratègia pressuposa relacions comercials pròsperes. No es poden convertir en armes cadenes de subministrament que ja no existeixen. Si el paper d'Europa en aquestes cadenes de valor disminueix perquè el seu poder adquisitiu s'esfondra, l'avantatge de la Xina disminueix alhora.

From: Pekingnology-CCG <pekingnology@substack.com>
To: joaquim@clusa-oriach.cat
Date: 09/06/2026 4:10
Subject: UNDP Report: Monitoring China's Human Development

Forwarded this email? [Subscribe here](#) for more

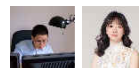

UNDP Report: Monitoring China's Human Development

Assessing economic and social progress, as well as environmental costs, across Chinese regions and cities

ZICHEN WANG AND XINYI QU

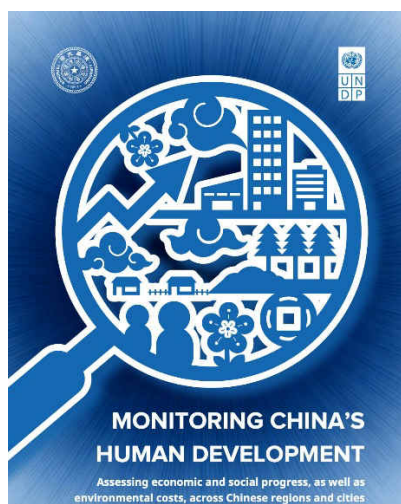
JUN 9

READ IN APP

The United Nations Development Programme (UNDP) has just published **Monitoring China's Human Development**, assessing economic and social progress, as well as environmental costs, across Chinese regions and cities.

Below is the Executive Summary and full report.

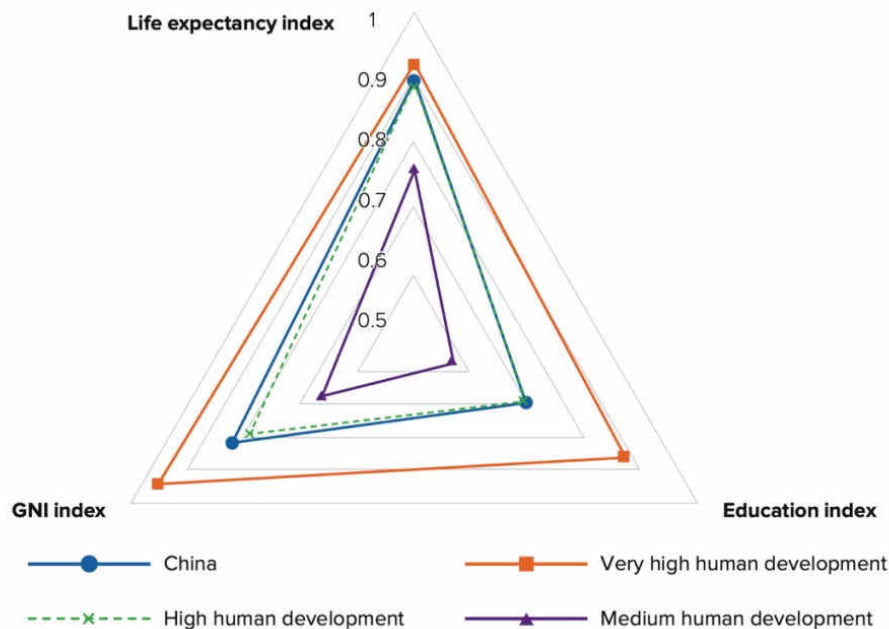
As China concluded the 14th Five-Year Plan period (2021-2025), comprehensively assessing human development progress, and how it can be sustained, is vital to informing future development priorities. As China transitions towards people-centered “high-quality development” as affirmed in the 15th Five Year Plan (2026-2030), the country faces multiple opportunities and challenges, including shifting growth drivers, demographic changes, regional imbalances, and growing environmental pressures.

To inform pathways towards sustainable development, this report applies a human development lens to assess progress. Within this broader framework, it uses the Human Development Index (HDI) and related indicators as practical tools for measurement and comparison.

Its value addition is twofold. First, it estimates HDI values not only at the national level, but also at the provincial, and prefectural levels for a more granular map of progress and challenges. Second, this report for the first time introduces estimates for the Planetary Pressures-adjusted Human Development Index (PHDI) at the provincial level, evaluating the balance between human development gains and environmental costs. Building on the country’s historical achievements, the report also examines key constraints and proposes policy recommendations for promoting sustainable human development.

China was one of the first countries to advance from low to high human development, and is rapidly approaching the threshold of very high human development. According to UNDP estimates, China’s HDI reached 0.797 in 2023, just shy of 0.800, the lower bound for very high human development.

Comparison of HDI three component indices for China and grouping averages (2023)

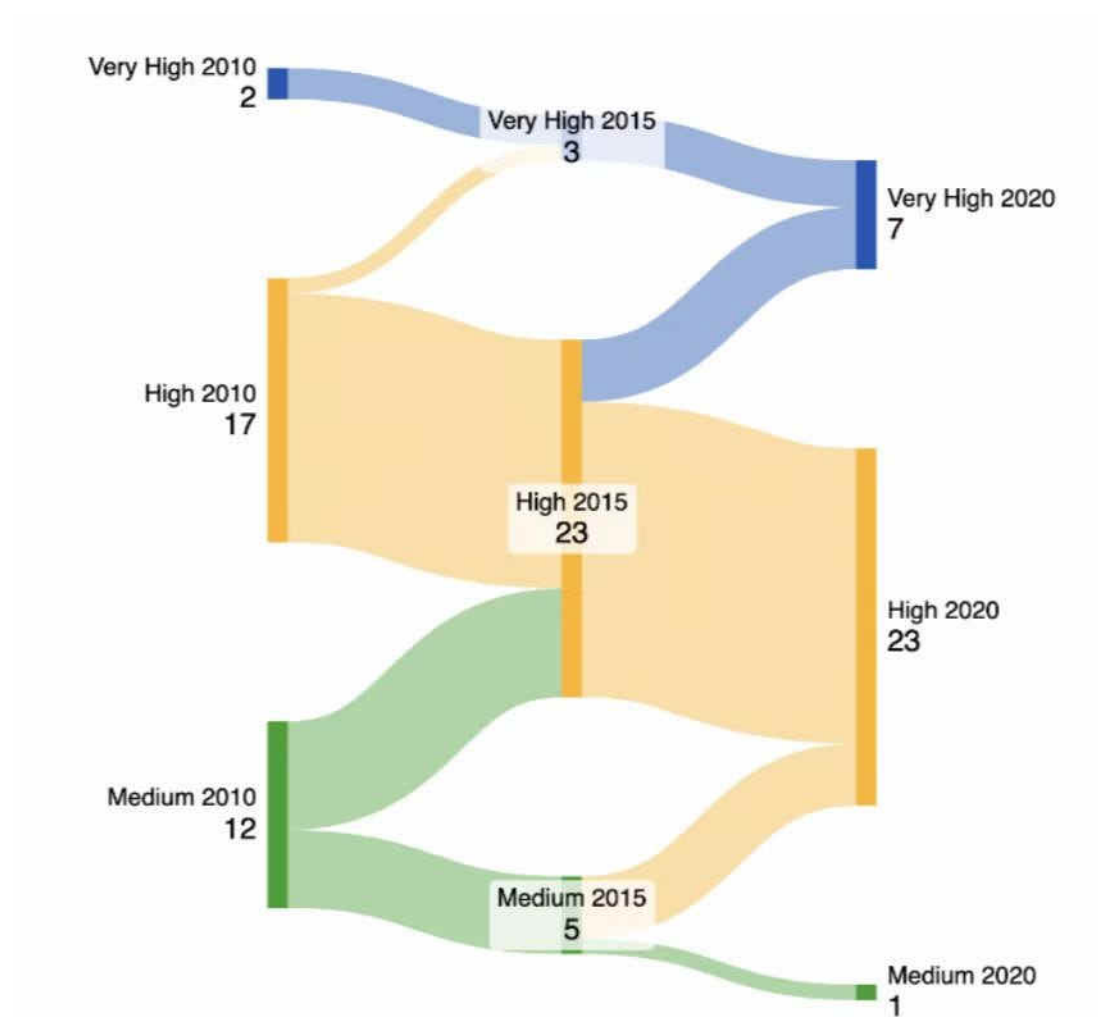
Data: UNDP (2025).

Economic growth and educational advancement have been the main drivers of China's HDI growth over the past decade. Disposable income per capita also increased from RMB 12,500 to RMB 39,200, with real growth of about 1.4 times. This created the world's largest middle-income group of over 400 million people. The average years of schooling for citizens aged 25 and above reached 8 years, and gross tertiary enrolment increased from 26.5 percent in 2010, to 60.2 percent. This marks a leap from higher education being accessible to a significant portion of the population, in the direction of universal access. Last but not least, life expectancy rose steadily from 74.8 years in 2010, to 78.6 years in 2023, surpassing the average for upper-middle-income countries.

As a vast and populous developing country, China exhibits significant spatial disparities in human development levels. Building on the [2019 Special Edition of the China National Human Development Report](#), this report updates provincial and prefectural HDI estimates up to 2020, offering an updated detailed and granular picture of development outcomes. The findings indicate overall progress, with upward shifts in development categories and a trend towards narrowing disparities:

- At the provincial level, the vast majority of provinces have reached high levels of human development, and some municipalities, such as Beijing and Shanghai, have attained HDI levels comparable to those of developed countries.

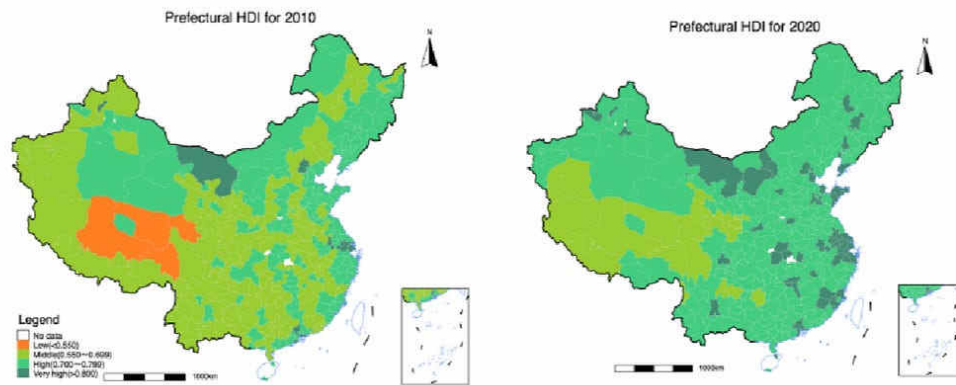
Changes in provincial HDI groupings over time

Data: Gong et al (2025). Note: An HDI value of 0.800 or over is considered very high; 0.700 to 0.799 high, 0.550 to 0.699 medium and under 0.550 low..

- At the prefectural level, the number of cities reaching high or very high human development levels also increased significantly, showing a clear trend of diffusion from eastern to central and western regions, and from core cities to surrounding areas.

Prefectural-level HDI values across China, 2010 vs 2020

Data: Gong et al (2025). Note: This includes areas covered by the 331 prefectural-level cities and the four directly administrated municipalities. No data is shown for Hong Kong (SAR, China), Macau (SAR, China) and Taiwan (Province of China), or for some regions directly administered by a provincial government.

- Cities with very high human development now account for a population of 442 million, or 31.7 percent of the national total, while cities with high human development account for 916 million people, or 65.7 percent, reflecting a notable expansion in the inclusiveness of development outcomes.
- The Theil index of HDI among prefectures – used as a proxy measure of inequality, continues to decline, indicating a steady reduction in regional development gaps.

Amid the intertwined challenges of human development and environmental sustainability, this report also introduces the Planetary pressuresadjusted Human Development Index (PHDI) at the provincial level in China for the first time. The PHDI systematically quantifies the “deduction effect” of environmental costs on human development. By incorporating two key indicators—carbon emissions and material footprint per capita, the index adjusts HDI scores to reflect planetary pressures exerted by development. Key findings are as follows:

- Based on 2015 data, high material footprints are observed not only in developed coastal provinces, but also in western provinces, where infrastructure investment has grown rapidly.
- While regional policies have effectively improved development foundations, they have also led to rising pressures on resources and energy, with some regions incurring significant environmental costs.

- Unlike the east-west disparities highlighted by the HDI, the PHDI reveals a more evident north-south divide. Northern provinces have experienced faster growth in material footprint and carbon emissions, leading to widespread declines in their PHDI rankings. In some areas, the gap between HDI and PHDI rankings exceeds ten places.
- Global comparisons show that Beijing and Shanghai already outperform some high-income countries in resource efficiency, while northern provinces reliant on resource-intensive industries continue to incur a substantial “development discount.”

Following from the data analysis, the report identifies five structural challenges to sustainable human development in China:

- Slowing economic growth may constrain further improvements in human development. Tightened global conditions, weak domestic consumption, and mounting pressure to improve productivity all play a role generating a more subdued outlook than in the past.
- Educational attainment remains a key shortfall. Compared with developed countries, China still lags in average and expected years of schooling, as well as in public education spending.
- Regional disparities in human development remain relatively high. Absolute differences across regions persist, while intra-provincial gaps, especially within the western region, are also notable. Some eastern provinces are also showing increasing divergence across prefectures.
- Imbalances remain across different human development dimensions. Although significant progress has been made in health, education, and income, development across these areas is still uneven. In many cases, regional disparities are increasingly manifested as economic development gaps.
- Environmental pressures are structural, deeprooted, and long-term. Problems such as inefficient and extensive energy use, low resource efficiency, groundwater pollution and serious waste have yet to be fully resolved.

To address these challenges and accelerate advancement towards

comprehensive very high human development, aligned with the Government's vision of "high-quality" development and socio-economic and environment commitments, the report proposes five policy recommendations to advance sustainable human development:

- Anchor progress in healthy life expectancy and continue improving population-wide health outcomes. For example, by strengthening longterm care and health insurance systems.
- Expand years of schooling and enhance workers' adaptive skills, such as promoting 12-years' compulsory education and universalizing higher education.
- Focus on improving income distribution and sustaining household income growth. For instance, by advancing direct taxation reforms and diversifying household income sources.
- Optimize regional development policies to reduce disparities in human development across regions, such as increasing transfer payments to areas depleted by outbound migration, along with resource-dependent regions.
- Foster a greener, more inclusive, and more sustainable environment. For example, by promoting the circular economy and strengthening ecological compensation, as well as carbon market mechanisms.